

ZORRO / PAVEL

Proč Zorro? Zorro není žádný mstitel, ale lišák. V Turecku jsem byl tilki, ve Finsku budu kettu a ve Střední Americe jsem zorro. Stejně jako vandráci jsou vagamundi. Ne vagabundi, na to pozor! Vagabundos je povaleč, kdežto vagamundos je tulák, který nezůstává na jednom místě. No a jestli další cesta bude Čína, tak tam budu 狐狸.

Jsem jeden z vandráků, který si touhle cestou plní svůj sen, protože když to neuděláme teď, tak to neuděláme nikdy. A protože z naší cesty natáčíme dokument, jsem čtvrtým kameramanem. Hlavní kameraman je Hynek, druhý, vedlejší, Honza, třetího kameramana nemáme a já jsem kameraman čtvrtý. To proto, že to nejde tolik točit a ještě být hlavním fotografem. Moje hlavní úloha tady je ta, abychom se všichni vrátili živí ke svým rodinám. Jsem totiž hlavním hledačem míst, kde složíme hlavu, když bude slunce už nízko. A to je ve Střední Americe post, který rozhoduje o tom, jestli se ráno probudíte s tváří otláčenou od zmuchlaných kalhot, anebo s podříznutým krkem.

Jako jedinej mám úplně novou motorku. A teprve čas ukáže, jestli půjde Honda Africa Twin CRF 1000 ve stopách svojí maminy, starý Afriky XRV 750, která se tak povedla, že je dnes už legendou.

Na motorce jezdím od svých devíti let, kdy nám táta na chalupu pořídil lehoulinkého stadióna s řazením ručním. Nikdy jsem nebyl na to se v motorkách štourat. Moje opravy v dětství spočívaly maximálně v tom, že jsem vyšrouboval trysku a drátkem ji vyčistil, což jsem ale u svého stadióna musel dělat často. A když mi motorka nejela a táta neměl čas, tak jsem rozebral karburátor, všechno profukoval a pak nevěděl, jak to dát zpátky dohromady. A to mi víceméně zůstalo. Kdybych píchnul a měl sundat kolo a zalepit ho, tak na tom místě strávím půl dne a možná bych tam i přespal. Ale jestli se mi splní můj druhý sen, vyrazit na nějakou velkou cestu úplně sám, budu na tom muset zapracovat a dát si nějaký odborný rychlokurs. Co mi ale od těch devíti let zůstává, to je ta vášeň s tou holčkou pod sebou plout krajinou.

DON JUAN / HONZA

Ten Don Juan mi byl přidělenej. Absolutně nechápu proč, když svou krásu ukrývám uvnitř a vědí o ní jen holky. Kluci, asi při pohledu na sebe, mě vidí jinak. A jestli se to týká mého chování, tak za to nemůžu, bo jsem se tak narodil. Budiž, jakožto nejmladší člen našeho vandráckýho klanu neprotestuju a přezdívkou přijímám.

Tady v tom příběhu jsem se ocitl proto, že jsem se narodil s dobrodružnou povahou. Jako kluk jsem se každý den těšil, že určitě zažiju nějaký dobrodružství. Jezdil jsem na koních a mým snem bylo jet za horizont a dál a dál za zapadajícím sluncem, na ZÁPAD: to slovo bylo tehdy tak vzrušující a mělo tolik významů! Teď, když na to tak vzpomínám, si uvědomuju, že jsem vlastně vždycky chtěl být ten hrdina, co zachrání holku před nějakým pitomcem. Navíc jsem věčně chodil domů pozdě a pak dostával na prdel. Máma mi říkala, že mám toulavý boty a měla pravdu. V první třídě... absolutně nechápu, jak mě to mohlo napadnout, ale rozhodl jsem se jít pěšky do Prahy. Z Kladna je to 26 kiláků. A tak jsme se s kamarádem Jirkou vydali po silnici na jednom kole, na kterým jsme se střídali. Vždycky jeden běžel a druhý jel. Dojeli jsme až na Šárku, kde začínají jezdit tramvaje, tam pro mě začínala Praha. Dokázali jsme to! Posilnili jsme se jablkem utrženým ze stromu u silnice a alou zpátky. Někde u Lidic se začalo stmívat a my dostali strach. Tak jsme si stopli vojenskej nákladák a ten nás dovezl zbylých pár kilometrů domů. Když jsme se na sídlišti blížili k našemu paneláku, bylo kolem něj nějak rušno, pobíhala tam spousta lidí, a jak nás uviděli, seběhli se k nám s křikem, že to policejní pátrání můžou zrušit! Už si nepamatuju, jestli jsem dostal na prdel, ale rodiče byli určitě šťastní, že nás našli. Takže fakt za to nemůžu.

Motorky jsem začal vnímat, když jsem jako malej po obědě ještě spával a odpoledne mě budil zvuk fichtlů před barákem. Okamžitě jsem běžel dolů a otravoval, ať mě svezou. Pak si jednoho takovýho fichtla koupil táta na cesty do práce. A tehdy jsem se naučil řídit motorku. Táta nás vozil kolem baráku a střídaly jsme se snad všechny děti až do doby, než se táta dal na sport a vyměnil fichtla za kolo ukrajina. No co, už jsem mu to odpustil. Jako automechanik jsem se své vlastní motorce nikdy nedočkal. A tak jsem si půjčoval od spolužáků simsony, mustangy a emzety. A dál tajně snil o té své. Až ve třiceti letech jsem svůj sen proměnil v realitu, když jsem si pořídil svou první mašinu. A byla to BMW, který jsem věrný doteď! Tu silnější jsem si koupil na Kavkaz a teď jsem s ní projel i Střední Ameriku. Můj Advík 1150 má už něco za sebou, je mu 15 let a je pořád ve skvělé kondici. I když je ta motorka těžká jako kráva, její zpracování a výdrž mě nepřestávají přesvědčovat o správné volbě.

DON JUAN

COMANDANTE / HYNEK

Zorro je jasný jako facka, Don Juan vyplynul spontánně a já si dlouho lámal hlavu nad nějakou přezdívku, která bude srozumitelná, třeba vtipná a nebude to jen blábol. Všechny možné překlady slova kamera nebo objektiv, případně oko do španělštiny zněly blbě. A pak na mě z překladače vyběhlo slovo, které je v češtině trochu nabubřelé, ale znělé, a tak padla volba na Comandanta. Nicméně žádného velitele za tím nehledejte. Spíš někoho, kdo bude dvojici herců komandovat s kamerou v ruce.

Takže je to jasné, jsem kameraman a zvukař v jedné osobě. S klukama už máme za sebou dvě výpravy, ale teď poprvé pojedeme naostro. Teda co se týká spodárů, tak já určitě, ale tohle bude naostro, i co se týká štábu. Žádný kromě nás tam totiž nebude. A tak bude všechno záležet jenom na naší souhře, štěstí a silách každého z nás.

No a holku mám samozřejmě tu nejlepší. Třináct let starou KTM 990 Adventure se skoro sty tisíci na tachometru. Divoký a někdy trochu tvrdohlavý motocykl, který mě svojí paličatou a nekompromisní vzteklou povahou pořád baví. Projel už se mnou kus světa a doufám, že to nejlepší máme ještě před sebou. Takže – vámos!

LETADLO

4/1/2018

Pavel: Ve tři třicet (ne v půl čtvrté, ve tři třicet, to zní drsněji) mě vyzvedává auto, který zařídil Honza, a jedeme pro Hynka. Ten je překvapený, že ho nabíráme tak brzy.

Hynek: Vstávat o půl čtvrté je po včerejším dni plném chaosu a nervozity, zařizování, telefonování a shánění toho, co ještě chybí, naprosto nelidské. Ty dvě hodiny spánku se ani nedají považovat za noc. Na letišti si na rozloučenou a k snídani dáváme tři plzně za 400 korun, což je prostě zlodějina a neslušnost. Pěkná vizitka české pohostinnosti.

Pavel: V Amsterdamu přestupujeme, máme asi dvě hodiny čas, dáváme si pivo a... a těšíme se! Já zkusím nově zapůjčený foťák. Svůj iPhone jsem nedávno ztratil, a protože jsem nechtěl vyhazovat tolik peněz za další novej mobil (nějak jsme si zvykli na to, že dát deset patnáct tisíc za novej telefon je normální, ale není to normální!), tak jsem si vytáhl ze šuplíku starej mobil mojí Báry, kterej sice blbnul, ale šel. Ale na ten nemůžu zase úplně spoléhat. Proto jsem se rozhodl, že budu tentokrát fotit na jednoduchý foťák, který prostě udělá lepší fotku než ten nejlepší mobil. Taky máme s sebou, samo sebou, tři kamery. Natáčet přece chceme všichni tři, ale já si v duchu říkám fotit, točit... a k tomu „být“ tam a něco zprostředkovávat? Nebude toho moc? Víc se upínám ke svému novému fotoaparátu. Honza myslí zase víc na natáčení a taky na to, jak budeme existovat jako... samotní účastníci, průvodci, herci... (ne, herci ne!), my, prostě jak my budeme existovat... mluvit

na ty kamery, jak být natáčený a zůstat při tom sami sebou, jak to celý pojmout, mluvit k lidem... nebo jen mezi sebou a to zaznamenávat...? Vůbec to není jen tak. Honza se ptá: „Jak to udělat, jak být spontánní?“ A já na to: „Honzo, ty ale spontánní jsi, teď jsi taky spontánní, tak jen prostě musíš zůstat takovej, i když na tebe bude mířit zapnutá kamera.“ Rada za všechny peníze, že.

♥ **Honza:** Tak tedy sedíme už dobrých osm hodin nad Atlantikem a musím říct, že let je super. Naštěstí jsem nám přebukoval lepší místa, tak si můžeme natáhnout nohy. Pavel měl nejdřív kec, že to jsme tedy vandráci, když nevydržíme sedět na nejhorsších místech a musíme si připlácet za lepší. Ale teď si místečko pochvaluje.

Ale zpátky na začátek. Tak se nám to povedlo! Naše vize, naše plány. Fakt se nám podařilo něco vymyslet, naplánovat a dotáhnout tak daleko, že teď sedíme v letadle a letíme směr Panama. Pro mě už jenom samotnej fakt, že o nás někdo stojí, věří nám a pomáhá, je prostě fantastickéj. A teď tu sedíme v letadle vedle babyčky z Liverpoolu, kterou Hynek málem zabil, protože jí hodil tašku z úložného prostoru za krk a málem jí ho zlomil. A ona říká, to mám za to, že jsem si s váma nechtěla vyměnit místo, že. Já myslel, že se poseru smíchy. Ale dýchá, chrápe tu vedle mě, tak je to v cajku. Pavel z druhý strany bojuje s televizkou, protože neví, na co má koukat, když neumí anglicky. Navíc se mu ten monitor pořád odklání. Takže to vzdává a čumí alespoň do mobilu nebo z okna. Jo ale teď vstal a jde čurat, ovšem zapomněl si na uších sluchátka. Takže si málem utrlh uši! Tyjo a teď jsem zjistil, že tu něco zasmrdělo, jako nohy nebo co. A teď, když odešel Pavel, tak to tu nesmrdí! Budu ho muset upozornit. Ale jak to? Vždyť má nový boty! Možná to bude někdo za náma. No uvidíme, až se Pavel vrátí. Jinak už jsem zamluvil pokoj na dvě noci v Tocumenu, kam přiletíme. Kéž by šlo zítra všechno hladce a my si mohli přebrat naše mašinky, ty holky naše milovaný. Já už se tak těšíím. A vůbec na všechno! Mám teda ale zvláštní návaly. Únava, ospalost, očekávání a pak přijde ta euforická vlna velkého těšení a je mně krásně.

Tak a Pavel se vrátil z hajzlu a vypadá to slibně, nic necitím. Buď si tam umyl nohy, nebo to nebyl on. Tak nebo tak je to jedno, hlavně že jsme už jen dvě a půl hodky od Panamy. Cíl se blíží!

Hynek: Po odtržení od mateřského pořadu Moto cestou necestou jsme dlouhé dva roky plánovali, co dál. Věděli jsme, že chceme natočit maximálně autentický motocestovatelství pořad, který si na nic nehráje. Pořád nám to ale přišlo málo. Snažili jsme se najít originální náplň, která by diváka pobavila a naši cestu odlišila od jiných podobných projektů. Nabíledni bylo využít profese Honzy a Pavla a pokusit se cestou sehrát jakési pouliční divadlo, jehož prostřednictvím navážeme kontakt s místními. Druhý nápad byl cestovat po známých filmových lokalitách a setkávat se s herci, režiséry, filmaři. A dojet třeba až do Hollywoodu. Nic z toho nám ale nepřišlo dostatečně svobodné a vlastně bychom na diváka hráli jenom další, jiné divadlo. Takže jsme se na to vybědli a jeli jen tak, s tím, co máme, a taková, jací jsme.